

15. neděle v mezdobí rok A (2023)

1. čtení - Iz 55,10-11

Déšť působí, že země může rašit.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdařuje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

Mezizpěv – Žl 65,10abcd.10e-11.12-13.14

Semeno padlo na dobrou půdu a přineslo užitek.

V milosti jsi navštívil zem a napojils ji,
velmi jsi ji obohatil.
Boží strouhou se hrne voda,
(lidem) nachystals obilí.

Takto jsi zemi připravil:
zavlažils její brázdy,
rozmělnils její hroudy,
zkypřils ji dešti,
požehnals tomu, co vyrašilo.

Rok jsi korunoval svou dobrohou,
kudy jsi prošel, prýští hojnost.
Pastviny na stepi mokvají vláhou,
pahorky se ovíjejí radostí.

Nivy se odívají stády,
údolí se přikrývají obilím:
ozývají se jásotem a zpěvem.

2. čtení – Řím 8,18-23

Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobeno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

Zpěv před evangeliem

Aleluja. Semeno je Boží slovo, rozsévač je Kristus. Každý, kdo ho nalezne, vytrvá navěky. Aleluja.

Evangelium – Mt 13,1-23

Rozsévač vyšel rozsévat.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá (zrna) na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vzklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení slyš!“ Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a (přece) nevidí, a slyší, a (přece) neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví: ‘Budete stále

poslouchat, a neporozumíte, budete se ustavičně dívat, a nic neuvidíte. Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavírají, takže očima nevidí, ušima neslyší, srdcem nechápou a neobrátí se, a já je neuzdravím.' Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte (vy), ale neviděli, a slyšet, co slyšíte (vy), ale neslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je (smysl) podobenství o rozsévači. Když někdo slyší slovo o (Božím) království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek; a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný.‘

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Když skončily Světové dny mládeže v Paříži v roce 1997, ptali se kardinála Lustigera, zda přinesou tato papežova slova ovoce v životech těchto mladých lidí? Odpověděl: "Nevím, ale jednu věc vím, že do nich bylo zaseto slovo Boží."

Dnes Kristus v evangeliu vypráví podobenství o rozsévači, který rozsévá semeno, aby neslo ovoce. Semeno je Slovo Boží a půda jsou lidská srdce.

Proč Ježíš používá toto přirovnání?

Geografie galilejské země byla velmi rozmanitá. Cesty často procházely přímo u polí, terén byl často kamenitý, tu a tam vyrostly velké trny a utopily veškerou vegetaci. Byla plná ptáků, které rychle klovali do obilí. Mnohá semena, která již vyklíčila, byla spálena horkým sluncem a navíc je plevel připravil o světlo a vláhu.

V těchto těžkých podmínkách se však na dobré, úrodné, půdě házela semínka, která rostla a přinášela úrodu.

Nepodobá se geografie té země lidským srdcím?

Je však možné předvídat dopady i tohoto dnešního výsevu?

Působení Božího slova nás bezpochyby často udivuje. Funguje nepředvídatelně, má úžasnou vitalitu, jako rostliny, které dokážou svými kořeny prorazit skálu! Tento příklad nám ukazuje toto: Unavený horník přišel do kostela. Po skončení eucharistie přišel za knězem a řekl, že se chce vyzpovídat, protože pohnut kázáním chce změnit svůj život. Na otázku, co se ho na tomto slově konkrétně dojelo, odpověděl: "Nic zvláštního, jen když kněz řekl, že teď přechází z první části ke druhé, tak jsem se rozhodl, že potřebuji ve svém životě změnu." **TAKHLE PŮSOBÍ SLOVO!** Stačí, když otevřeme své srdce, když připravíme půdu!

Proto, když hlásáš Boží slovo... když říkáš druhým o Ježíši doma, ve škole, v práci... nedívej se na plody, jen dělej svou práci! Nedivte se, že jejich srdce jsou jako cesta a semeno bude sezobáno nebeskými ptáky, nebo možná jejich srdce jsou jako skála, na které nic nevyrosté, nebo možná jsou mezi trny, které udusí semeno, nebo možná jsou konečně jako úrodná půda... Srdce člověka je chrámem, jehož vnitřek zná jen Bůh. Máme jít a kázat v moci Ducha svatého s vědomím, že „slovo Boží je živé a účinné“.

Toto slovo však nejdokonaleji padlo do srdce Marie, která „všechna tato slova uchovávala ve svém srdci“ – píše sv. Lukáš (Lk 2,51)

Dnešní evangelium je pro nás i malým zpytováním svědomí z četby Bible...

Jeden biskup se podělil o své těžké zkušenosti v semináři během své učitelské služby. Řekl, že během prvních let své kněžské služby zanedbával meditaci a neměl lidem o čem vyprávět, cítil se uvnitř prázdný. **SEMÉNO SLOVA MUSÍ VŽDY PADNOUT DO SRDCE!**

Sv. Jan Pavel II. během Světových dni mládeže v Římě řekl:

„Tento kontakt s Božím slovem je živou laboratoří víry, je to prostor, kde se kromě svátosti a modlitby setkáváme s Ježíšem“. Co by se s námi stalo, kdybychom meditovali o Slovu stejně jako vyznavači hinduismu... - mnoho hodin denně. Mnozí z nás by pravděpodobně dosáhli výšin svatosti a dokonce mystiky! Každý kontakt s Božím slovem má být jako katecheze. *Katecheo* doslova znamená „vyvolat echo“, a tak má Boží slovo znít v našich životech, měnit je! A tuto ozvěnou je dospělost plná Boha, která vyklíčí z mládí prožitého při čtení Slova!

Drazí v Kristu!

Ať nikdy nenastane den, kdy tato kniha zůstane zavřená a semeno Božího slova nepadne do našich srdcí! Kéž je toto semínko neustále zaléváno svátostmi, modlitbou a dobrými skutky, aby mohlo přinášet hojnou úrodu.

Na závěr bych rád citoval mladou holku, která pronesla krátké svědectví o čtení Písma svatého:

„Svatá Bible je pro mě každodenní potravou pro duši, stejně jako chléb pro tělo. Neříkám to proto, že to lidé říkají a takové jsou vzorce. Říkám to, protože jsem prožila obrovskou milost prostřednictvím Písma svatého. Je to pro mě jako velký dopis, který kdysi dávno napsal Přítel. Dopis, který čtu každý den po kouskách a nacházím v nich slova pro mě. Kdysi někdo mi řekl, že svatá Bible je svatostánkem Ducha svatého, je to Jeho meč. Tehdy jsem to nechápala, ted' už chápu. Nedokážu si představit den bez Božího slova! Napoprvé ne každé slovo Písma dává smysl... ale každé slovo se po čase vrací jako bumerang a Bůh ukazuje jeho význam v životě. Nikdo by se neměl považovat za zralého křesťana a katolíka, pokud nečeť Boží slovo, slovo, které má moc obrátit a změnit srdce a celý život.

Tak co, sestro a bratře? jste zralou katoličkou/zralým katolíkem?